

MICHELLE
MAJOR

Jõulumajake

Originaali tiitel:
Michelle Major
The Christmas Cabin
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kersti Carsten
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2023 by Michelle Major
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R11446624
ISBN 978-9916-31-560-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Pühendatud kõigile, kes usuvad jõulude maagiasse ja imedesse,
mida see kaunis aeg kaasa toob.

ESIMENE PEATÜKK

„SIIN ON ILGELT nõme.“

„Ära kasuta selliseid sõnu.“ Lauren Maxwell trummeldas sõrme nährviliselt Jeep Wrangleri roolil; auto oli paras logu, mille pörkeraud oli nõõriga kinni tõmmatud.

Tema tütar Hannah mühratas kõrvalistmel ärritunult. Häm-mastav, kui palju üks tige kuueteistaastane oskab kõigest õhku sisse ja välja puhudes väljendada.

„Aga siin on tõesti nõme,“ virises Hannah.

„Kui sa üritad mulle nährvidele käia, siis ei tule sul sellest midagi välja,“ vastas Lauren ettepoole kummardudes, et läbi vihmamärja tuuleklaasi paremini näha.

Mitte et ta oleks selles detsembrikuu varaõhtuses pimeduses eriti kaugele näinud. Esituled suutsid valgustada parajasti nii palju Camp Blossomisse, Põhja-Carolina rannikul ühes abajas asuvasse kámpingusse, suunduvat kruusast sissesõiduteed, et ta ei pidanud kraavi sõitmist kartma.

Vähemalt mitte väga.

„Tundub just selline koht, kus kirvemõrtsukad hängimas käivad.“ Hannah pani käsivarred rinnal vaheliti. „Äkki muudab su kallid suvelaager talviti suunda ja pakub õudusfilmide kuri-kaeltele kodu. Äkki tõmbavad nad just praegu liisku, et otsustada,

kelle osaks saab au sandistada ja tükeldada need lollakad, kel jätkub rumalust nende varjupaika tungida.“

Lauren pilgutas mitu korda silmi ja jättis auto seisma, et tütrele otsa vaadata. „Seleta õige, kuidas sa möödunud semestril kirjanduses kolme said, kui sinus selline loovuseallikas pesitseb.“

„Pesitseb,“ tähendas Hannah. „See on vist vähemalt kaks-kümmend viis senti väärt sõna, mis? Kas mulle peaks muljet avaldama, et üks baarmen tunneb peeni sõnu?“

„Kas me võiksime sellest lihtsalt parima võtta?“ palus Lauren ohates.

Enamikus eluvaldkondades peeti teda teraseks ja sõnaosavaks. Regulaarsed kunded baaris, kus ta töötas, hindasid tema sarkastilist huumorisoont kõrgelt. Ta oskas selle abil nii klientidega ühist keelt leida kui ka liiga palju klaasi tõstnud vennikese ühe silmapilguga paika panna, ent ta teadis, et tütreaga ei ole mingit mõtet vaielda ega teravmeelsusi vahetada.

Ainus, mis Hannah'le telefoni näppimisest rohkem meeldis, oli igal võimalusel ema verbaalselt torgata.

„Tädi Kayla ütles, et vanaisal ei oleks selle vastu arvatavasti midagi, kui me tema pool ööbiksime.“

Lauren keskendus uuesti teele. Nende sõnade peale surus ta natuke liiga kõvasti vastu gaasipedaali ja tagumised rehvid hakkasid märjal kruusal libisema.

„Minu isa majja me ei lähe. Ja Kayla ei ole sinu tädi. Ta on minu kasuõde. Me ei ole veresugulased.“

„Ta saadab mulle vingeid sünnipäeva- ja jõulukinke.“ Hannah kehtas õlgu. „Minu jaoks sellest heaks tädiks piisab.“

„Äkki ei saanud Jim Lowery seda teadet kätte, et me täna hilisõhtul kohale jõuame,“ arutas Lauren, teadmata isegi, kas räägib enda või tütreaga. Praegu ei olnud mingit mõtet arutada ei tema

kasuõde ega nende olematu suhte teemat, isast rääkimata. „Üheski majas ei paista ühtegi tuld.“

„Sest sarimõrvarid on kõik metsas peidus.“

„Aitab juba, Hannah.“ Lauren tõstis keelavalt käe. „Tuletame õige meelde, miks me kaks nädalat enne talvevaheaja algust üldse siin oleme. Sinu joobes juhtimise ja keskkooli parklas pikali sõidetud lipumasti pärast. Muide, Magnolias ei ole ühtegi sarimõrvarit ja see kämping on maagiline. See *hakkab* sulle meeldima. Ma ei taha su suust enam ühtegi negatiivset sõna kuulda, neiuke. Kui sul ei ole midagi ilusat öelda...“

„Paistab, et ma hakkam siis tummaks.“ Hannah surus huuled kriipsuks.

„No loodame,“ pomises Lauren ja muutus korraga tähelepanelikuks. „Seal see ongi!“

Ta osutas pimedusse raja kõrval paistva ehitise poole. „Majake number kuus. Selle ma broneerisingi. Ma ööbisin laagris olles seal igal suvel, kuni töötajate majadesse üle kolisin.“

Tema näole venis naeratus ja rinnus vabanes miski. Lapsepõlvest ei olnud tal kuigi palju helgeid mälestusi, aga enamik headest olid seotud Camp Blossomiga. „Omal ajal ei pannud Loweryd kunagi ühtegi majakest lukku. Lähme vaatame. Sa saad end sisse seada, kuni ma end netti ühendan ja Jimiga ühendust võtan; äkki on tal meie saabumiseks mingeid juhtnööre.“

Ta heitis pilgu Hannah'le, kelle lõuapärad olid kõvasti kokku surutud. Oli aru saada, et tütar pingutab, et mitte vastu torgata.

Lauren ei teadnud, kui kaua teda selle vaikimisega kostitatakse, aga ta ei kavatsenud nuriseda.

Hannah oli selles mõttes emasse, et ei suutnud kuigi kaua suud kinni hoida. Lauren ei mäletanud ühtegi hinnetelehte – ei enda ega Hannah' oma –, kus ei oleks olnud märkust selle kohta, et ta lobiseb liiga palju.

„Jookseme kähku verandale ja oma kotid toome siis ära, kui vihm üle jääb.“

„Kui me siis veel elus oleme,“ pobises Hannah.

Nii palju siis vaikimisest.

Lauren lugus kolmeni ning nad lidusid auto juurest mööda viltuseid astmeid üles. Võrkuks avanes kriuksatades ja Lauren oli sunnitud endale meelde tuletama, et Hannah' kirvemõrtsuka-fantaasiatel ei olnud mingit reaalset alust.

Ta katsus ust ja sosistas endamisi paar tänusõna, kui see avanes. Tal kulus hetk aega, et lüliti leida, ja kui hämar laelamp väreledes süttis, teenis see veel ühe tänuhetke.

„No ei mingil juhul.“ Hannah' hääletoonis kostus sama uskumatus, mida Lauren samal hetkel ka ise tundis.

„Äkki kavatses Jim meid mõnda teise majakesse paigutada.“

„Või siis on ta jõuluvanateemaline sarimõrvar.“

„Ainus, kes sind maha lüüa kavatseb, olen mina,“ teatas Lauren tütrele. „Siin on lihtsalt broneeringuga midagi sassi läinud.“

Või siis vähemalt ta lootis, et see võiks seletada, miks ta vahetis majakest täis kõikvõimaliku kuju ja suurusega jõuluvana-kaunistusi. Siin oli plastist mustade nõöpsilmade ja maalitud habemetega aiajõuluvanasid, keraamilisi kujusid ja ostukotte pungil täis pärgi, lapitekke ja musttuhat muud jõulukaunistust, kõik viimseni paksu lõbusa jõuluvanaga.

See oli pööraselt jube.

Väljas kõlas autopasuna tuututus.

Hannah viiksatas ja kargas Laureni taha varju, haarates kumardudes tema pusast kinni.

„Kas sa kavatsed mind inimkilbina kasutada?“

„Sina eksita kirvemõrtsukat, mina jooksen tagauksest abi otsima,“ vastas tütar väriseva häälega.

„Kust sa tead, kas siin on üldse tagaust?“

„Mingi tagauks on alati.“

Oleks see ainult tõi. Lauren tundis taganemisteid väga hästi. Ta oli elus loobunud töökohtadest, meessõpradest ja üldiselt pea-aegu kõigest, välja arvatud oma tütar.

Hannah' jaoks jääb Lauren alati paigale. Aasta ema auhind ei terendanud talle küll niipea, aga tema armastus tüdruku vastu ei lõõnud kunagi vankuma.

„Kindlasti on see ainult Jim, kes tuleb vaatama, kuidas meil läheb, aga ükskõik mis juhtub, ma turvan sind,“ sõnas ta nii veendunult, kui suutis. Igaks petteks kahmas ta lähimalt laualt jõuluvanakujulise pähklipureja ja tõstis selle löögivalmilt pea kohale.

„Kas sa kavatsed talle jõuluvanaga äsada?“

Naine kuulis tütre hääles närvilist naeru. Nii ei olnud ta küll kavatsenud tütrega uuesti ühist keelt leida, aga Lauren ei plaeninud ka kirvemõrtsukale lihtsalt alla anda.

„Jim, oled see sina?“ hõikas ta, kui mootor välja lülitati ning autouks avanes ja sulgus.

Vastust ei tulnud. Ta astus sammu tagasi ja Hannah klammerdus kõvemini tema külge.

„Äkki tasub sul seda taganemisteed otsima hakata,“ sosistas ta tütrele.

„Mina sind maha ei jäta,“ kostis Hannah sellise häälega, nagu oleks see vaieldamatu fakt.

Lauren oleks pidanud nüüdseks juba harjunud olema, et tütar oskas alati teda rabada. Seda tuli üsnagi tihti ette, ent viimasel ajal mitte positiivses võtmes.

Ta oli olnud rabatud, kui keskkooli direktor talle laupäeva hilisõhtul helistas, teatamaks, et Hannah oli autoga – Laureniga autoga – kooli ees lipumasti pikali sõitnud. Enne Laureniga ühen-

dust võtmist oli härra Moody kutsunud kohaliku politsei ja kuna Hannah ei läbinud kohapeal alkomeetri testi, esitati talle süüdistus joores juhtimise eest.

Korruga tundusid tütre jamad temas põksuva surmahirmu valguses täiesti tühised.

„Ma olen relvastatud!“ hüüdis ta, kui võrkuks oma õõvastava kääksatuse kuuldavale tõi.

„Jõuluvana selliselt rüvetamise eest on pahade laste nimekiri igatahes soolas,“ arvas Hannah.

„Kuss.“ Laureni süda tagus ägedalt rinnus.

„Lauren, kas see oled sina?“

Niipea kui laiaõlgne kuju uksele ilmus, viskas naine pähkli-pureja tulija suunas ja soovis siis kohe, et saaks viske tagasi võtta, taibates, et ta tunneb seda sügavat häält.

Ben Donnelly tõi kuuldavale summutatud vandesõna, kui jõuluvana põrandale kolksatas ja tükkideks purunes.

Mida Ben siin ometi teeb?

„Mida kuradit?“ nõudis mees.

„Sarimõrvar tunneb sind nimepidi.“ Hannah laskis Laureni pusast lahti ja torkas siis pea tema varjust välja. „Jaa, tema vist küll kirvemõrtsukas ei ole. Ta on täitsa seksikas.“

„Sa ei tohi nii öelda.“ Lauren kahmas tütrele käest. „Ta on piisavalt vana, et su isa olla.“

„See on veel jubedam kui need jõuluvanad.“

„Te ikka saate aru, et ma kuulen, kuidas te minust räägite?“ Ben astus pead raputades üle pähkli-pureja tükkide majakese tillukesse eeskotta. „Mida sa Magnolias teed, Lauren?“

„Ma tulin venna pulma ja me ööbime siin majakeses.“

„Ei te ööbi.“

„Sina mind ei kamanda, Ben. Ei ole kunagi kamandanud.“

„Vau, ema. Kui täiskasvanulik.“

„Usu mind.“ Beni helepruunid silmad tõmbusid vidukile. „Ma tean väga hästi, et ma ei ole sind kunagi kamandanud.“

Laureni meelerahu õnnetuseks, mis kõikus niigi juba juuksekarva otsas, olid aastad olnud Ben Donnelly vastu lahked. Ta oli pikka kasvu, tõmmu ja pööraselt nägus, kandilise lõua, laiade õlgade ja nende neetud hingestatud silmadega, mis olid kunagi teda vaadates sädemeid pildunud.

Nüüd löid need samuti tuld, aga hoopis teisel põhjusel.

„Kohe näha, et vanad sõbrad, ja see on küll üks tore taaskohtumine.“ Hannah' hindav pilk vilksas Laurenilt Benile. „Aga kas me võiksime siit potentsiaalse õudusfilmi võttepaigalt kaduda enne, kui päris kirvemõrtsukas välja ilmub?“

„Magnolias ei ole kirvemõrtsukaid,“ sõnas Ben silmaga pilgutamata.

Nad olid Laureniga alati samal lainel olnud. Naine kandis tema peale seetõttu ääretut vimma.

„Kus Jim on?“

„Bingot mängimas. Ma lähen talle...“ Ben vaatas kella, „... poole tunni pärast järele.“

„Sa töötad Jim Lowery juures?“

„Mõnes mõttes. On sul midagi selle vastu?“

„On, kui sina peaksid olema see, kes mu broneeringu ära vussis.“